

Titel: Samtale imellem tvende Piger om Skoebørstens Fald, holden fra Nye-Gaden til Amager-Torv. Til Trykken befordret af Morten Langsom.

Citation: "Samtale imellem tvende Piger om Skoebørstens Fald, holden fra Nye-Gaden til Amager-Torv. Til Trykken befordret af Morten Langsom.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 16*, ?, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-1_016-shoot-workid1_016_018.pdf (tilgået 04. december 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 16

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

[←](#)

Samtale imellem tvende Piger om Skoebørstens Fald, holden

fra Nye-Gaden til Amager-Torv.

Til Trykken befordret af

Morten Langsom.

Börsten har givet Brød.

[2](#)

Mette.

Ey see! god Dag, kiære Syster! nær havde jeg gaaet Hende forbie, dersom jeg ey havde kiendt Hende af Hendes Klæder; thi Hun seer saa ilde ud; ja, jeg maa sige: at Hendes forhen rosenfarvede Kinder ere mangfoldig falmede, saa at de ligner mere Rosen, naar den falder af, end naar den staaer i Blomster.

Catrine.

Ja, Syster! Hun har gandske Ret! jeg troer selv, at jeg snarere ligner et Scelet, end et Menneske.

Mette.

Men, hvad kan være Aarsagen hertil, kiære Syster? Hun pleyer jo dog stedse at ligne Venus selv i Hendes beste Prydelse, og nu er Hun paa engang bleven saa forandret? Hun har dog vel aldrig været syg i fyrretive Uger? Ney, hvad siger jeg, lagt paa Hospitalet?

Catrine.

Ney, kiære Syster! tænk dog ikke det; man maa ikke strax tænke efter Møden; vel er det sandt (imellem os sagt) ar det ikke havde været den første Gang; men dog er det ikke denne Gang Aarsagen til min slette Farve.

[3](#)

Mette.

Men, hvad feyler Hende da, kiære Syster? Vi har jo dog stedse været fortrolige Veninder? altsaa kan Hun jo gjerne uden nogen Samvittigheds-Nag aabenbare mig denne Hemmelighed.

Catrine.

Ach! jeg kan umelig tænke derpaa, Uden største Græmmelse! jeg, som havde tænkt, at jeg engang i Tiden kunde have havt nogen under mig, maa nu ey være betænkt paa andet, end hvorledes jeg med mine

Hænder kan erhvæve den Smule, hvoraf jeg skal leve; og om jeg engang skulde faae Monsieur Lars Børst, saa seer jeg dog ikke andet, end Kummer og Elendighed for mig.

Mette.

Ey! hvilken Sluder-Slader! Monsr, Lars Børst er jo en velskicket Karl, hvad vil jeg sige. Tiener? han kan jo accomodere, barbere, og det som endnu mere er, tale Fransk; Vi leve jo i Tider, hvor man skiønner paa disse Videnskaber; hvorfor skulde han da ikke naae det Maal, som baade han og Hun i nogen Tid har ønsket, allerhelst da han er Tiener hos en Herre, som formaaer meget i denne Tid.

Catrine.

Ja, gid dette kun var sandt, da vilde jeg ret være glad! ja, jeg vilde virkelig gi-

[4](#)

ve Hende, kiære Syster! ti Rixdaler i dette Øyeblik; og det, som mere er: jeg kunde da endnu have Haab om at naae det Maal, som han har lovet mig, nemlig at blive æret af alle.

Mette.

Men hvorfor skulde det ikke være sandt? jeg kiender jo saa mange, som ved Børsten ere blevne anseelige Mænd; ja nogle af dem kan jeg dagligen see kiøre paa Gaderne i Deres smukke Vogne, som dog før har tient i Gaarde med mig, og nu ere anseelige Mænd

Catrine.

Ja, her har jeg ikke et Ord imod; men viid, at Tiderne snarlig forandrer sig; ja, desto værre! de har allerede forandret sig, saa jeg, som jeg før har sagt, skiælver og gruer.

Mette.

Ey hvad! skiælve, grue! den, som er saa bange, skal staae Skildtvagt; thi da har man ey nødvendig at grue for, at han bliver skudt ihjel.

Catrine.

Ja, got nok, kiære Syster! jeg hører nok, at Hun ey veed det, jeg veed; thi, dersom Hun vidste det, da talte Hun gandske vist af en anden Tone.

[5](#)

Mette.

Ih saa siig mig det dog, kiære Syster! Tiden er saa knav for mig, og dersom jeg ey faaer det at vide, kan jeg ey sove de tre første Nætter, Catrine.

Ja, jeg vil gjerne sige Hende det; men hun maa ey tage sig det for nær.

Mette.

Ney saa mænd vil jeg ikke; jeg er i alle Ting lige glad; og jeg har lært den Konst, at jeg ikke tager mig Verden for nær.

Catrine.

Ja, gid jeg havde samme Sind, da var jeg ret lykkelig! Men ach, min Lars Børst! jeg kan ikke glemme hans slette Skiæbne.

Mette.

O! gjør mig dog ey Tiden saa lang! jeg har allerede sagt, at Tiden er knap, jeg kan vist ey bie længere; dog vilde jeg gjerne vide, hvad der ligger Dem paa Hiertet, hvorover De saa hæftig klager.

Catrine.

Ja! ja! jeg skal sige Hende det: har De ikke hørt, at ingen Tiener mere maa faae en Betiening, ja ey engang blive Raadhuus-Tiener, da dette dog var, imellem os sagt, saa feedt et Stykke Brød.

[6](#)

Mette.

Ey! det kan aldrig være mueligt, det var jo reent galt! hvor skulde da alle de arme Tienere hen, som dog ikke har lært andet, end at børste et par Skoe og Støvler, og denne Videnskab var det jo, som bragte dem den Ære, som jeg før talte om.

Catrine.

Jo! jo! troe mig kun, det er alt for sandt, kiære Syster! og derover er det, at jeg har mistet mine rosenrøde Kinder.

Mette.

Dersom jeg ey kiendte Hende desto bedre, skulde jeg snart troe, at Hun var tosset. Min lille Søren Kudsk kunde allerede for længe siden have været euren Politie- eller Visiteur-Betient men han vil ey have saa ringe en Tieneste; ney, han vil være Raadstue-Tiener; ja, han har sagt mig og det for nogle Uger siden, at dette var den neste Tieneste for ham, allerhelst, da han hverken kan skrive eller regne; men Hun maa troe, han har lært at begiere to Rixdaler, naar en vil tage sit Borgerskabs-Brev, (NB. til dem alle fire) thi hun veed nok, det gaaer, som man siger i Ordsproget: Vi tigger alle til en Pose.

Catrine.

Ja Hun har Tids nok, kiære Syster! troer Hun det, saa troer Hun rigtig Feyl;

[7](#)

en Kudsk, som ey har lært andet, end at strigle et par Heste, skulde blive Raadhuus-Tiener; ney, det Exempel har man aldrig havt før, endog i de gyldne Tider; nu har Monsieur Lars Børst allerede længe søgt efter saa feedt et Stykke Brød; ja, han har lovet mig, at saasart han et Aar havde været det, vilde han give mig en Fløvels Polenese og en brocheret Kiol; og nu, da jeg havde det beste Haab om, at han skulde blive det, som han og jeg saa længe har ventet, seer jeg i Avisen, at ingen Tiener mere maatte blive brugt til offentlige Embeder; jeg har endnu Avisen hos mig, og for at overbevise Hende, vil jeg lade Hende læse det; nu kan Hun let tænke, hvorledes jeg blev til Mode herved.

Mette.

O lad mig see, endskiønt jeg allerede er færdig til at daane af Forskrækkelse! dersom dette er sandt, troer jeg vist nok, at jeg taber min Forstand.

Catrine.

Der har Hun den, læs, og Hun skal see, at jeg ikke lyver.

Mette.

Ey! Ey! ach, det er alt for sandt! nu er jo alt mit Haab forsvunden! O! jeg elendige! Men, hvad er det, den Mand staaer der med paa Amager Torv? jeg

[8](#)

troer rigtig, det er noget Rart, lad os gaae hen, for at see, om vi ey kan oplive os lidet dermed i vor store Sorg.

Catrine.

Ja, lad os det; min Ven! hvad har I der? Jeg har Skoebørstens Fald- eller rettere sagt, Monsieur Børstes Nedstødelse fra Ærens Bierg.

Mette

Gaae I Pokkeren i Vold med heele Eders Perspektiv-Kram! der er vel ikke nok, som kan vise dem deres Fald, uden I ogsaa skal være med.

Catrine.

Nu kan Hun see, kiære Syster! at det er sandt, Hun behøver nu ey længere at tvivle herom.

Mette.

Ja, alt for sandt! kom, lad os gaae, for i Stilhed at beklage vores Skiæbne. Jeg maa sige, Hun har havt Aarsag

?, *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 16,*

nok til at tabe Hendes Skiønhed. Mine Been ryster allerede under mig af Forstrækkelse. Jeg havde et got Haab; men det er nu paa engang bleven til Vand.

Catrine.

Ja, lad os det; vi faaer, som man siger, skikke os i Tiden, da vi dog neppe kan vente, at enten Søren Kudsk eller Monsieur Lars Børst kan naae det, hvorefter baade de og vi saa længe har ventet.